

бодли, които стърчатъ по всички страни на неговото кръгло тѣло. По тѣхъ висѣтъ още сухи листа и стѣбълца. Въ този си образъ той прилича на купчинка отъ живи трѣви.

Мѣсеца назърта прѣзъ гѣститѣ листа на дървесата; птицитѣ спятъ. Колко е тъмно тогава въ гората! но таралежътъ не се бои. Ето, че край него минава червения поръ, прѣхвърква кукумявка; но това не плаши таралежа: тѣ виждатъ неговитѣ остри бодли.

Около гората се намиратъ селски градини. Таралежа се доближава до нѣкоя — и чака, нѣма ли да капне нѣкоя узрѣла круша, или ябълка. Като не намира нищо, той се завръща назадъ съ празенъ коремъ. Край пътекитѣ растатъ разни растения. Таралежътъ изрива съ хоботчето си коренитѣ на нѣкои и ги яде. Като върви така покрай храсталака, изведнѣжъ се спира: особена една миризма обѣрижла неговото внимание. На храста стоятъ зелени бръмбари — испански мухи.

Ако испанска муха ухапе човѣка, около ухапаното бързо се издигатъ мехурчета, — толкова сж отровни тѣзи мухи. Ако пъкъ човѣкъ или друго нѣкое животно изяде испанска муха, тутакъ-си почне да усѣща болки по цѣлото си тѣло и за скоро умира съ ужасни мъки. Обаче таралежътъ яде испанскитѣ мухи безъ никакво за него врѣда. И много още други отровни животни яде таралежътъ, безъ да му врѣдѣтъ.

Говори се, че той можалъ да яде въ голѣмо количество мишиморка (отрова).

Съмва се. Таралежътъ бѣга назадъ — въ гората. Той е още гладенъ. Не му се е паднало напимѣръ да си хване баремъ нѣкоя мишка.